

Steve Cavanagh

OBHAJOBÁ

THRILLER

Vyhráj případ, nebo zemři!

Obhajoba

Copyright © 2015 by Steve Cavanagh

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5075-7 (pdf)

OBHAJBA

Steve Cavanagh

přeložila Kateřina Elisová

VENDETA

Věnováno Bridie a Samovi

„Nejdřív trest, potom rozsudek.“

Lewis Carroll, *Alenka v říši divů*
překlad J. Roček

„Udělejte přesně to, co vám řeknu, nebo vám prostřelím páteř.“

Hlas byl mužský, s východoevropským přízvukem. Neza-
znamenal jsem v něm zachvění ani jakýkoli náznak úzkosti.
Tón zněl vyrovnaně a odměřeně. Nejednalo se o výhrůžku,
ale o konstatování faktu. Pokud nebudu spolupracovat, za-
střelí mě.

Ve spodní části zad jsem ucítil nezaměnitelný elektrizu-
jící tlak pistole. Můj prvotní instinkt mi velel opřít se o hla-
veň, prudce se otočit doleva a odvrátit střelu od těla. Ten
chlap byl pravděpodobně pravák, a to znamenalo, že měl
levou stranu přirozeně nekrytou. Jak bych se otáčel, mohl
bych ho loktem praštit do obličeje, což by mi poskytlo do-
statek času, abych mu zlomil zápěstí a zaryl mu zbraň do
čela. Staré instinkty, ale chlápek, který by všechny tyhle
věci dokázal, už neexistuje. Pohřbil jsem ho spolu se svojí
minulostí. Přestal jsem být ostražitý. To se stává, když do-
držujete zákony.

Pleskání vody dopadající na porcelán ustalo, aniž bych
se dotkl kohoutku. Zvedl jsem mokré ruce, abych se vzdal.
Cítil jsem, že se mi třesou prsty.

„To není třeba, pane Flynnne.“

Znal moje jméno. Sevřel jsem umyvadlo, zvedl hlavu a podíval se do zrcadla. Nikdy předtím jsem toho chlapa neviděl. Vysoký a štíhlý, v hnědém kabátě přes oblek tmavě šedé barvy. Na odívání dával oholenou hlavu a zpod levého oka se mu svisle táhla jizva až k čelisti. Tvrdě mi zatlačil pistoli do zad. „Budu vás následovat z toalet. Obléknete si kabát. Zaplatíte za snídani a společně odejdeme. Promluvíme si. Pokud vše uděláte tak, jak vám řeknu, budete v pořádku. Pokud ne – jste mrtvý.“

Správný oční kontakt. Žádné rudé skvrny v obličeji nebo na krku, žádné mimovolné pohyby, vůbec nic, čím by se projevil. Poznal jsem podvodníka, když jsem ho viděl. Znal jsem ten pohled. Sám jsem ho dost dlouho míval. Tenhle chlap nebyl žádný podfukář. Byl to zabiják. Ale nebyl prvním vrahem, který mi vyhrožoval. Vybavil jsem si, že minule jsem se z toho dostal díky tomu, že jsem nepanikařil, ale přemýšlel.

„Pojďme,“ řekl.

Ustoupil o krok dozadu a zvedl zbraň, abych ji viděl v zrcadle. Vypadala opravdově – stříbrný revolver s krátkou hlavní. Od první vteřiny jsem věděl, že se jedná o skutečnou hrozbu, ale když se mi v zrcadle naskytl pohled na ten malý, odporný kousek kovu, strachem mi na těle naskákala husí kůže. Srdce se mi prudce rozbušilo a hrudník se mi sevřel. Byl jsem ze hry příliš dlouho. Budu se muset spokojit s tím, že budu přemýšlet a panikařit. Revolver zmizel v kapse jeho kabátu a muž gestem ukázal ke dveřím. Zdálo se, že rozhovor skončil.

„Dobře.“

Dva roky na právnické fakultě, dva a půl roku v kanceláři soudce a téměř devět let jako praktikující právník, a jediné, na co jsem se vzmohl, bylo *dobře*. Otřel jsem si namydlené ruce o zadní stranu kalhot a prohrábl si špinavě blondaté

vlasý. Následoval mě ze záchodků přes teď už prázdné bistro. Zvedl jsem kabát, oblékl si ho, pod hrnek od kávy jsem zasunul pět dolarů a zamířil jsem ke dveřím. Muž s jizvou se držel v krátké vzdálenosti za mnou.

Bistro U Teda patřilo k mým oblíbeným místům, kde jsem přemýšlel. Nevím, kolik soudních strategií jsem v tamějších boxech vypracoval, zatímco jsem na stoly rozkládal lékařské záznamy, fotografie střelných zranění a právníkové spisy potřísněné kávou. Za starých časů bych nesnídal každý den na stejném místě. Příliš riskantní. Ve svém novém životě jsem si snídaňový rituál U Teda užíval. Uvolnil jsem se a přestal se ohlížet přes rameno. Chyba. To ráno bych býval mohl být na pozoru. Možná bych ho viděl přicházet.

Když jsem vyšel z bistra na ulici v centru města, připadalo mi, jako bych vstoupil na bezpečné místo. Chodník se hemžil lidmi, kteří spěchali do práce, a dlažba pod nohama na mě působila uklidňujícím dojmem. Ten chlap mě nezastřelil v New Yorku, na Chambers Street, v osm patnáct ráno před třiceti svědky. Zastavil jsem se nalevo od bistra, před opuštěným železářstvím. Cítil jsem, jak mi obličej zčervenal, když jsem ho nastavil štiplavému listopadovému větru, a snažil jsem se přijít na to, co po mně dotyčný chce. Prohrál jsem mu před lety případ? Rozhodně jsem si ho nepamatoval. Muž s jizvou mě následoval k zabeđené výloze starého obchodu. Postavil se blízko, aby nás kolemjdoucí nemohli rozdělit. Obličej se mu roztáhl do širokého úsměšku, a zkrivil tak jizvu, která mu protínala tvář.

„Podívejte se dovnitř do kabátu, pane Flynne.“

Vlastní ruce mi připadaly cizí a neohrabané, když jsem prohledával kapsy a nic v nich nenašel. Rozevřel jsem kabát. Uvnitř jsem uviděl něco, co vypadalo jako trhlina, jako by se hedvábná podšívka uvolnila ze švu. Nebyla roztržená.

Několik okamžiků mi trvalo, než jsem si uvědomil, že uvnitř kabátu je tenký černý plášť, který jako by vytvářel další vrstvu podšívky. Předtím jsem ho neviděl. Ten chlap mi plášť musel zasunout do kabátu, když jsem odešel na záchod. Rukama jsem si přešel po zádech a našel jsem šev na suchý zip od kapsy, umístěné nízko, těsně nad mým pasem. Přitáhl jsem si ji, abych si ji mohl prohlédnout. Trhnutím jsem suchý zip otevřel, strčil dovnitř ruku a nahmatl uvolněnou nit.

Vytáhl jsem ji ze skryté kapsy. Ale žádná nit to nebyla.

Byl to drát.

Červený drát.

Prsty jsem po něm přešel dál až k něčemu, co mi připadalo jako tenká plastová krabička s dalšími drátky. Pokračoval jsem ke dvěma útlým obdélníkovým výčnělkům v plášti po obou stranách mých zad.

Nemohl jsem dýchat.

Měl jsem na sobě bombu.

Nehodlal mě zastřelit na Chambers Street před třiceti svědky. Chtěl mě vyhodit do povětří spolu s bůhví kolika oběťmi.

„Nesnažte se utéct, nebo nálož odpálím. Nepokoušejte se kabát sundat. Nepřitahujte na sebe pozornost. Jmenuju se Arturas.“ Vyslovil to jako *Ar-toras*, s úsměvem, který ho ani na vteřinu neopustil.

Prudce jsem se nadechl kovového vzduchu a přinutil se pomalu vydechnout.

„Uklidněte se,“ řekl Arturas.

„Co chcete?“

„Můj zaměstnavatel si najal vaši kancelář, aby ho zastupovala. Máme nevyřízené účty.“

Můj strach trochu opadl – tohle se netýkalo mě. Šlo o moji starou právnickou firmu. Napadlo mě, že bych toho

chlapa mohl přehodit na Jacka Hallorana. „Je mi líto, přáteli. Ta kancelář mi už nepatří. Mluvíte se špatným člověkem. Pro koho přesně pracujete?“

„Myslím, že to jméno znáte. Pan Volchek.“

Do prdele. Měl pravdu. To jméno jsem znal. Olek Volchek byl šéf místní ruské mafie. Můj bývalý parták Jack Halloran souhlasil, že bude Volcheka zastupovat měsíc předtím, než jsme se s Jackem rozešli. Když případ převzal, Volcheka čekal soud za vraždu – útok související s organizovaným zločinem. Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se podíval na spisy k případu, a nikdy jsem se s Volchekem nesetkal. Tenkrát jsem se celý měsíc věnoval obhajobě Teda Berkleyho, burzovního makléře obviněného z údajného pokusu o únos – případu, který mě naprosto zlomil. V jeho důsledku jsem ztratil rodinu a následně jsem ztratil sám sebe v láhvi whiskey. S tím, co mi zbylo z duše, jsem se přestal právním záležitostí věnovat téměř před rokem a Jack byl celý šťastný, že se ujal mé advokátní kanceláře. Od chvíle, kdy porota vynesla v případě Berkleyho rozsudek, jsem nevskočil do soudní síně. A neplánoval jsem, že se k právu v dohledné době vrátím.

Jack byl jiná kapitola. Měl problémy s hazardem. Nedávno jsem slyšel, že chce firmu prodat a opustit město. Pravděpodobně vypadnul a palmáře od Volcheka si vzal s sebou. Pokud by ruská mafie nemohla Jacka najít, hledala by mě – abych peníze vrátil. Na řadu přišla rutina brutality. S bombou na zádech, co záleží na tom, že jsem na mizině? Já mu ty zatracené prachy seženu. Bude to v pohodě. Tomuhle chlapovi můžu zaplatit. Není to terorista. Je to mafián. Mafiáni neodpalují lidi, kteří jim dluží peníze. Dostanou prostě zapláceno.

„Poslouchejte, potřebujete Jacka Hallorana. S panem Volchekem jsem se nikdy nesetkal. S Jackem už nejsme

partneři. Ale v pořádku, jestli chcete svůj honorář zpátky, rád vám hned teď vypíšu šek.“

Jiná otázka byla, zda jim šek proplatí, nebo ne. Na účtu jsem měl jen něco málo přes šest set dolarů, žádný příjem, nájemné bylo po splatnosti a nemohl jsem zaplatit účty za odvykačku. Poplatky za odvykací léčbu byly hlavním problémem, ale kdybych se sám nepřihlásil na kliniku a nenechal si pomoci, s množstvím whiskey, které jsem do sebe lil, bych umřel. V rámci konzultací jsem si uvědomil, že neexistuje žádné množství Jacka Danielse, které by mohlo vypálit vzpomínky na to, co se stalo v Berkleyho případu. Nakonec jsem se od chlastu očistil a zbývaly mi dva týdny, abych si zajistil konečnou dohodu s věřiteli. Dva týdny, abych začal úplně nanovo. Pokud budou Rusové chtít víc než pár stovek dolarů, budu v prdeli... Naprosto.

„Pan Volchek svoje peníze nechce. Můžete si je nechat. Koneckonců si je vyděláte,“ řekl Arturas.

„Jak to myslíte, že si je vydělám? Poslouchejte, já už praxi neprovozuju. Právním záležitostí se už skoro rok nevěnuju. Nemůžu vám pomoci. Vrátím panu Volchekovi honorář. Prosím, jen mě nechte, abych si to sundal.“ Uchoopil jsem plášť a chystal se ho ze sebe shodit.

„Ne, vy to nechápete. Pan Volchek chce, abyste pro něj něco udělal. *Budete* jeho právníkem a on vám zaplatí. Uděláte to. Nebo už v tomhle životě neuděláte nic dalšího.“

Když jsem se snažil promluvit, hrdlo se mi stáhlo panikou. Tohle nedávalo žádný smysl. Byl jsem si jistý, že Jack by Volchekovi řekl, že jsem skončil, že už to nezvládnou. U obrubníku zastavila dlouhá bílá limuzína. Na lesklém navoskovaném povrchu se zrcadlila moje zkreslená podoba. Zadní dveře se na straně spolujezdce zevnitř otevřely a odraz smetly. Arturas k nim přešel a kývl na mě, abych nastoupil. Pokoušel jsem se uklidnit, zhluboka dýchat a zpomalit

tep srdce. Zoufale jsem se snažil nezačít zvracet. Silně tónované sklo oken utápělo vnitřek limuzíny v husté tmě, jako kdyby ho zalila černá voda.

Na okamžik všechno pozoruhodně znehybnělo. Byl jsem jen já a otevřené dveře. Když začnu utíkat, daleko se nedostanu. To nepřipadalo v úvahu. Věděl jsem, že když nastoupím do auta a zůstanu poblíž Arturase, zařízení neodpálí. V tu chvíli jsem se proklínal za to, že jsem přišel o svoje schopnosti. Stejně schopnosti, které mě udržely naživu po všechny ty roky na ulici. Schopnosti, které mi pomáhaly podvádět právní zástupce s milionovými platy ještě předtím, než jsem začal studovat práva. Schopnosti, které by toho chlapa odhalily dřív, než by se ke mně přiblížil na tři metry.

Rozhodl jsem se a do té králičí nory vlezl.

Jakmile jsem se posadil, ucítil jsem, jak se mi bomba tiskne k tělu.

Vzadu v limuzíně seděli čtyři muži včetně Arturase, který mě následoval dovnitř, zavřel za sebou dveře a posadil se po mé levici, stále s tím znepokojivým úsměvem. Slyšel jsem vrnění motoru, ale zůstali jsme stát. Do nosu mi pronikl pach doutníkového kouře a nových kožených sedadel. Další tónované sklo oddělovalo luxusní zadní část vozu od řidiče.

Na podlaze ležela bílá kožená sportovní taška.

Dva muži v tmavých pláštích po mé pravé ruce zabrali sedadlo určené pro šest osob. Byli obludně mohutní, jako nějaké postavy z pohádky. Jeden si dlouhé světlé vlasy stáhl do culíku. Druhý měl krátké hnědé vlasy a vypadal jako skutečný kolos. Jeho obrovská hlava připomínala míč na basket a snadno zastínil i velkého blondáka vedle sebe. Ale nejvíc mě vyděsil jeho výraz. Ve tváři se mu neodrážely žádné emoce, žádné pocity, jen chladný, děsivý pohled polo-mrtvé duše. Jako podvodník si zakládáte na tom, že umíte rozpoznat „tíky, které druhého prozradí“. Spoléháte se na svoji schopnost manipulovat emocemi a přirozenými lidskými reakcemi. Jenže existuje jedna skupina lidí, kteří jsou vůči obvyklým tahům imunní, a každý podvodník je

dokáže rozpoznat. A ví, že se od nich má držet sakra daleko. Jsou to psychopati. A obr s hnědými vlasy vypadal jako učebnicový psychopat.

Naproti mně seděl Olek Volchek. Měl na sobě černý oblek a bílou košili, u krku rozepnutou. Tvář mu pokrývalo prošedivělé strniště a šedí mu prokvétaly i vlasy. Mohl by vypadat pohledně, nebýt kypící zlovolnosti v očích, která jako by potlačovala jeho přitažlivý vzhled. Poznal jsem ho z novin a televize. Mafiánský boss, zabiják, drogový dealer.

Ale rozhodně ne můj budoucí klient.

S lidmi jako Volchek jsem měl co do činění celý život. Jako s přáteli, nepřáteli, dokonce i jako s klienty. Nezáleželo na tom, jestli pocházeli z Bronxu, Comptonu, Miami nebo Malé Oděsy. Muži jako on respektovali jediné – sílu. I když jsem byl vyděšený, nemohl jsem dopustit, aby to viděl, protože bych byl mrtvý.

„Nepracuju pro lidi, kteří mi vyhrožují.“

„Nemáte na výběr, pane Flynne, jsem váš nový klient.“ Mluvil solidní angličtinou se silným ruským přízvukem.

„To je život, jak vy Američané říkáte. Jestli chcete, můžete z toho vinit Jacka Hallorana.“

„Tomu poslední dobou dávám za vinu spoustu věcí. Proč vás nezastupuje on? Kde vlastně je?“

Volchek se podíval na Arturase a na vteřinu se mu ve tváři odrazil jeho nesmazatelný úsměv. Pak se obrátil zpátky na mě. „Když se Jack Halloran ujal mého případu, řekl, že je nemožné mě obhájit. To jsem už věděl. Před Jackem jsem nechal čtyři různé právnické firmy, aby se na případ podívaly. Přesto Jack mohl udělat některé věci, které jiní právníci nemohli. Takže jsem Jackovi zaplatil a dal mu práci. Bohužel nedokázal svoji část dohody dodržet.“

„Smůla. Ale se mnou to nemá nic společného.“ Snažil jsem se zakrýt nervozitu v hlase.

„A právě v tom se mýlíte.“ Volchek vytáhl ze zlaté schránky vedle sebe malý doutník čokoládové barvy, odkousl špičku a zapálil si. „Před dvěma lety jsem si objednal vraždu muže jménem Mario Geraldo. Požádal jsem Malého Bennyho, aby to pro mě udělal. Benny svoji práci odvedl. Pak ho chytili a on se dohodl s FBI. Benny bude v mém procesu svědčit, že jsem si tu vraždu objednal já. Všichni právníci, se kterými jsem mluvil, říkali, že se Benny stane hlavním svědkem obžaloby. Jeho výpověď mě usvědčí. O tom není pochyb.“

Čelist jsem svíral tak pevně, až mě začala bolet.

„Bennyho má ve vazbě FBI, je dobře chráněný a dobře ukrytý. Ani moje kontakty ho nedokážou najít. Vy jediný se k němu můžete dostat blíž, protože jste můj právník.“

Ztišil hlas a pokračoval: „Než Bennyho podrobíte křížovému výslechu, svléknete si ten plášť, a až bude jednací síň prázdná, pod židli v prostoru pro svědky přilepíme bombu. Benny se posadí a my odpálíme nálož. Žádný Benny, žádný případ, žádný problém. Vy jste ten atentátník, pane Flynnne. Vy půjdete do vězení. Státní zástupkyně nebude mít dostatek důkazů pro obnovu procesu, a já budu volný.“

„Ty jsi ale šílený hajzl.“

Volchek nejdřív nereagoval. Nevztekalo se ani nevyhrozovalo. Chvilí jen tak seděl a pak naklonil hlavu, jako by zvažoval svoje možnosti. Nebyl slyšet žádný zvuk, kromě mého srdce, které mi roztřeseně bušilo v hrudníku. Přemýšlel jsem, jestli jsem si právě nevysloužil kulku. Nemohl jsem od Volcheka odtrhnout oči, ale cítil jsem, jak na mě ostatní zírají téměř tázavě, jako bych byl chlápek, který právě strčil ruku do jamy plné hadů.

„Než se rozhodnete, podívejte se na tohle.“ Volchek kývl na Arturase.

Arturas zvedl bílou sportovní tašku a otevřel ji.

Uvnitř byla Jackova hlava.

Žaludek se mi sevřel. Ústa se mi naplnila slinami. Začal jsem dávit, zakryl jsem si ústa a rozkašlal se. Odpplivl jsem si a snažil se znovu racionálně přemýšlet. Svíral jsem sedadlo pod sebou, dokud jsem necítil, že nehty škrábu do kůže. Moje klidná fasáda se naprosto zborčila.

„Domnívali jsme se, že to Jack zvládne. Mýlili jsme se. Ale s vámi neriskujeme, pane Flynnne.“ Volchek se předklonil. „Máme vaši dceru.“

Čas, dech, krev, pohyb – všechno se zastavilo.

„Jestli se jí jen dotknete...“

Vytáhl z kapsy kalhot mobilní telefon a otočil ho, abych viděl na displej. Amy stála na tmavém rohu ulice před novinovým stánkem. Moje malá holčička. Bylo jí teprve deset. Viděl jsem ji stát někde v New Yorku, jak se objímá pažemi, aby jí nebyla zima, a ostražitě se dívá do objektivu. Výrazný titulek v novinách za ní psal o nákladní lodi, která se v sobotu večer potopila na řece Hudson.

Ani jsem si neuvědomil, jak moc se potím. Měl jsem promočenou košili, zpocený obličej i vlasy, ale už jsem se nebál. Už mě nezajímala bomba, zbraň ani dvojice němých obrů, kteří na mě zírali mrtvými očima.

„Vraťte mi ji a já vás nechám žít.“

Moje slova vyvolala u Volcheka a jeho posádky výbuch smíchu. Znali mě jako Eddieho Flynna, právníka. Neznali starého Eddieho Flynna, podrazáka, pouličního rváče, podvodníka. Po pravdě řečeno, já sám jsem na něj skoro zapomněl.

Než Volchek promluvil, naklonil hlavu. Zdálo se, že každé slovo pečlivě zvažuje. „Nejste v pozici, abyste mohl vyhrožovat. Mějte rozum. Vaši dceři se nic nestane, když všechno uděláte tak, jak vám řeknu.“

„Pusťte ji. Neudělám nic, dokud nebudu vědět, že je v bezpečí. Zabijte mě, jestli chcete. Vlastně byste mě měl

radši zabít, protože jestli ji hned teď nenecháte jít, zaryju vám palce do očí ještě předtím, než skončím v hrobě.“

Volchek potáhl z doutníku, otevřel ústa a na chvíli si masitými rty pohrával s kouřem a užíval si jeho chuť.

„Vaše dcera je v bezpečí. Včera jsme ji vyzvedli před školou, když čekala na autobus, který ji měl odvézt na výlet. Myslí si, že muži, kteří se o ni starají, jsou členové ochranky, kteří pracují pro vás. V minulosti vám vyhrožovali smrtí a ona to ví. Vaše bývalá žena si myslí, že Amy odjela na školní výlet a chodí na túry na Long Islandu. Ve škole si myslí, že je s vámi. Nikdo ji den nebo dva nebude postrádat. Jestli odmítnete splnit instrukce, zabiju ji. Což pro ni bude úleva. Pokud nebudete spolupracovat, vaše dcera bude trpět. Někteří z mých mužů...“

Záměrně se odmlčel a předstíral, že hledá vhodná slova. Nechal na mojí představivosti, aby pro mě vykreslila noční můru. Celé tělo se mi napjalo, jako kdyby se připravovalo odrazit fyzický útok. Cítil jsem, jak mi adrenalin pumpuje vztek do žil.

„No, někteří z mých mužů mají *neobvyklé choutky*, co se týče hezkých děvčátek.“

Vrhnul jsem se na Volcheka. Zvedl jsem se z místa dřív, než jsem si vůbec uvědomil, co dělám. V sevření, bez opory, se skloněnou hlavou, ale nabuzený, takže se mi podařil slušný direkt pravačkou, která prudce dopadla na Volchekovu levou tvář. Doutník mu vyletěl z té jeho odporné huby. Levou rukou jsem napřáhl dozadu, našel jsem rovnováhu a praštil ho do krku.

Než jsem stačil zasadit druhou ránu, popadla mě obrovská ruka a zvedla mě z podlahy. Otočil jsem se, takže jsem viděl, že mě drží ten monstrózní psychopat. Chystal se mě posadit na zadek jako nějaké nezdárné dítě, ale mě se už zmocnily moje staré návyky. Pravou rukou jsem ho pevně

chytil za obličej a zaryl mu nehty do masitého čela. Byla to automatická, podvědomá reakce, jež měla odpoutat jeho pozornost. Levačkou jsem vklouzl do jeho bundy a vzal mu peněženku. Pohotově a hladce. Trvalo to půl vteřiny. Za ta léta jsem přece jenom neztratil rychlost. Čistý hmat, kterého si ten obr vůbec nevšiml. Byl příliš zaneprázdněný snahou urvat mi hlavu. Když jsem si peněženku zasunul do kapsy, před obličejem se mi objevila pěst velká jako talíř. Uhnul jsem před úderem, ale praštil jsem se do zátylku a hlava mě bolestivě páčila. Upadl jsem a narazil hlavou na podlahu limuzíny.

Zůstal jsem ležet. Cítil jsem, jak se mi bolest zarává do hlavy. Poprvé za patnáct let jsem někomu prošacoval kapsy. Instinkt. Prostě se to stalo, protože takový jsem byl.

Ne... Takový *jsem*.

Dovednosti a techniky, které jsem si osvojil a používal jako úspěšný podvodník – odlákání a přesměrování pozornosti, přesvědčování, sugesce, zatížení, záměna, opuštění záměru. Tyto metody jsem celé roky používal na ulici stejně, jako jsem je používal posledních devět let v soudní síni. Ve skutečnosti jsem se nezměnil. Jen jsem změnil způsob podfuku.

Zavřel jsem oči, přestal vnímat a ponořil se do houstnoucí temnoty.

Probudil jsem se na kožených sedačkách a bolela mě hlava. Jedna z goril mi na krku držela pytlík s ledem. Byl to ten velký blondák, který vypadal, jako by právě přišel o místo ve švédské heavymetalové kapele. Ze sladkého, štiplavého zápachu Volchekova doutníku se mi obracel žaludek. Došlo mi, že mě zvedli z podlahy limuzíny a hodili na sedadlo. Oči mě trochu pálily od kouře, ale trvalo mi jen vteřinu, než jsem si uvědomil, že ten obrovský psychopat, který mě knokautoval, už z auta zmizel. Vzal jsem ledový obklad a hodil ho na podlahu.

„Jsme u budovy soudu,“ řekl Arturas.

Posadil jsem se.

„Proč jsme u soudu?“

„Protože dneska dopoledne začíná líčení s panem Volchekem.“

„Dneska dopoledne?“ Vybavil jsem si fotku dcery ve Volchekově telefonu a cítil jsem, jak ve mně nahromaděný vztek stupňuje bolest krku a železné napětí ve svalech.

„Jednání začíná za hodinu. Než půjdete, potřebujeme vědět, že to zvládnete. Jinak vás zabijeme teď a vaši rodinu později.“ Arturas vytáhl revolver a položil si ho na koleno.

Podal mi draze vypadající skleničku s trochou tekutiny barvy moči, která v ní vířila. Voněla jako bourbon. Vypil jsem obsah a ucítil ono známé nakyslé horko. Byl to můj první drink od chvíle, kdy jsem se odhlásil z protialkoholní léčebny. Vteřinu jsem přemýšlel o tom, kolik peněz ještě klinice dlužím, a pak jsem tu myšlenku zavrhnul. Vždycky existoval nějaký čas a místo, aby člověk sešel z cesty, a tenhle okamžik byl stejně dobrý jako jakýkoli jiný. Natáhl jsem ruku a Arturas mi do sklenky nalil z křišťálové karafy další drink. Rychle jsem ho spolkl a vychutnával si to pálení. Pod vlivem silného alkoholu se mi zachvělo celé tělo. Zavrtěl jsem hlavou. Snažil jsem se pročistit si mysl, jako kdybych třásl věšteckou koulí. Na žádné odpovědi jsem ale nepřišel.

„Kde je moje dcera?“

„Zatím v bezpečí a šťastná,“ odpověděl Arturas a znovu mi nalil. Vyklopil jsem do sebe skleničku a začal jsem přemýšlet.

„Proč jste zabili Jacka?“

Volchek kývl na Arturase. S radostí ho nechal, aby mi sdělil podrobnosti.

„Všichni právníci, se kterými jsme se setkali, tvrdili, že Bennyho důkazy Volcheka usvědčí. Takže dávalo smysl Bennyho prostě zabít. Je to jednoduché řešení, ale nemůžeme Bennyho najít. *Přesvědčovali* jsme Jacka, aby si oblékl ten plášť, abychom mohli Bennyho zabít, až se dostaví k soudu. Ale nedokázal to.“

Zajímalo by mě, jakým způsobem Jacka přesvědčovali. Nepochybně ho mučili. Byl to idiot a hazardní hráč, ale byl to můj parťák a už jsem vůči němu trochu roztál. Ať už byl Jack jakýkoli, nebyl stvořený k tomu, aby na sobě měl bombu. Většinu dní měl kliku, když dokázal nést svůj kufřík, aniž by zakopl o vlastní nohu. Museli se s ním pořádně nadřít.

„Proč Jack?“

„Potřebovali jsme určitý typ právníka. Víme, že jste s Jackem firmu založili z lichvářských peněz. Jack měl špatnou pověst, protože lhal a neplatil dluhy. Potřeboval peníze. Když jste z firmy zmizel, klienti začali odcházet. Potřebovali jsme někoho, kdo by dokázal pronést bombu přes bezpečnostní kontrolu. Zabezpečení v budově soudu je poměrně slušné. Dneska to bude lepší. Nemohli jsme dovnitř propašovat bombu – ostraha při příchodu každého prohlédá, udělá osobní prohlídku a znovu všechno zkontroluje. U všech kromě vás a Jacka. Tohle víme. Sledovali jsme vás oba každý den celé měsíce, jak vcházíte do soudní budovy. Ani jednoho z vás nikdy neprohledali. Ochranka vás dva nechala jít rovnou, jako staré přátele. Řekli jsme Jackovi to samé co vám – aby nastražil bombu a přijal následky.“

Arturas se na sedadle opřel a střílel po Volchekovi pohledem. Vypadalo to, jako by tvořili profesionální tým. Arturas vyložil fakta, jasně a zřetelně. Poté podle všeho s radostí nechá na šéfovi, aby se postaral o zastrašování.

„Jack seděl tam, kde teď sedíte vy, pane Flynnne, jen před třemi dny. Měl na sobě stejný plášť jako vy, se stejnou bombou uvnitř. Řekli jsme mu to samé, co jsme řekli vám. Otevřel jsem dveře tohoto auta a řekl mu, aby šel a dělal svoji práci.“ Volchek sklopil oči k podlaze.

Jeho hlava se vynořila ze závoje kouře, který mu rámoval obličej šedou mlhou, a Volchek pokračoval. „Jack se složil. Třásl se jako... Jak tomu říkáte? Epileptik? Jako kdyby měl záchvat. Po noze mu tekly chcanky. Zavřeli jsme dveře a odvezli jsme ho k nám.“

Znovu potáhl z doutníku a sledoval teple zářící špičku.

„Přivázal jsem ho k židli. Řekl jsem mu, že jestli neudělá, co po něm chci, zabiju jeho sestru. Tady Victor,“ ukázal na blondáka, „k nám Jackovu sestru přiveze. Vezmu nůž a před

jeho očima jí pořežu obličej. *„Teď už to uděláte?“* ptám se ho. Nic. Pustím se do práce, použiju na ni svůj nůž, a on tam jenom sedí.“

Sevřel se mi hrudník. Tohle monstrum má moji malou holčičku. Trochu mě vyděsil nečekaný zvuk – to mi zapraskaly klouby v zaťaté pěsti. Ve druhé ruce jsem držel prázdnou skleničku a napadlo mě, že ji vrazím Volchekovi do oka. Ale nakonec jsem se rozhodl, že to neudělám. Nechtěl jsem riskovat vzhledem k tomu, že můj poslední pokus sejmout ho dopadl tak špatně.

Ještě ne.

„Tehdy jsem si uvědomil, že se na Jacka nemůžu spolehnout. Než jsem ho zabil, poskytl jsem jeho sestře jisté zadostiučinění. Podal jsem jí svůj nůž. Pomohl jsem jí pořezat ho. Ošklivě.“

V jeho pohledu se rozhořel dábelský oheň a zalil mu oči světlem. Zdálo se, že mu ta vzpomínka připadá rozkošná.

„Jackovi to přerostlo přes hlavu, tak jsem mu ji uříznul a dal jeho sestře, než jsem ji taky zabil. Byla statečná. Na rozdíl od bratra.“

Podíval jsem se na sportovní tašku na podlaze, teď milosrdně zavřenou, a myslel jsem na Jacka. Můj názor na něj se znovu vrátil k přesvědčení, že ho nenávidím. Kdybych mohl, odkopl bych tu jeho uříznutou hlavu do Hudsonu. Prostě a jednoduše bych ji rozkopal. Jack si zasloužil ležet na dně řeky vedle té potopené lodi.

„Nemáme čas na to, abychom si to s vámi nacvičili,“ pokračoval Arturas. „Teď pronesete tu bombu dovnitř, pane Flynne. Uklidněte se. Nezapomeňte na svoji dceru. Dostaňte bombu dovnitř a budete jí o krok blíž. Jestli vás chytí, půjdete do vězení za pokus vyhodit do povětří veřejnou budovu. Dostanete doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění. Co myslíte?“

Podle mého názoru měl pravdu. Lidi, kteří se v tomto městě pokusí odpálit veřejnou budovu, obvykle nedostanou moc hezký trest. Mě by bezpochyby odsoudili na doživotí. Mohlo by mě zachránit jedině to, že jsem bombu nastražil, protože vyhrožovali mojí dceři. Extrémní nátlak není důvodem ke zproštění obžaloby, ale mohl bych se vyhnout doživotí.

Na Arturasově tváři se opět rozlil ten odporný úsměv. Skoro jsem měl dojem, že dokáže odhadnout, na co myslím. Volchek típl doutník a zadíval se na mě skrz skomírající kouř. Připadalo mi, že jsou to oba inteligentní, bezohlední muži, ale každý vládl jiným druhem inteligence. Arturas působil jako poradce, člověk s plánem, který promýšlí eventuality a pečlivě zvažuje rizika. Disponuje kalkulačím mozkiem. Jeho šéf byl úplně jiný. Volchekovy pohyby byly pomalé a ladné, jako když velká kočka sedí ve vysoké trávě a sleduje svoji kořist. Jeho intelekt byl primární, instinktivní, téměř divošský. Můj instinkt mi říkal, že tihle chlapi mě nenechají naživu, abych mohl vyprávět svůj příběh. Ať se stane cokoli.

„Do té budovy jsem nevstročil už hodně dlouho. Co vás vede k přesvědčení, že tam dneska budu moct jen tak vejít, aniž by mě podrobili prohlídce?“

„Znáte ochranku, a co je důležitější, oni znají vás,“ odpověděl Arturas. Začal zvyšovat hlas a na sedadle se posunul dopředu, aby svá slova zdůraznil. „Budovu soudu jsme sledovali dlouhou dobu, právníku. Strávil jsem skoro dva roky plánováním do posledního detailu. Ten, kdo nese bombu, musí být někdo, komu ochranka věří, od koho by něco takového nejméně čekala. Neexistuje žádný jiný způsob, jak bombu do budovy dostat. Osobně jsem viděl, jak probíháte vchodem, protože máte zpoždění. Zamával jste strážnému za stolem, když jste spěchal mezi senzory a spustil alarm.“

Ignoroval to a mávnul na vás, ať pokračujete dál. S ochran-
kou se bavíte, znají vás. Dokonce vám vyřizují vzkazy, když
vás někdo volá.“

Nenosíval jsem mobil. Nikdy se mi nelíbila představa, že
by někdo mohl určit moji polohu podle nejbližšího vysíla-
če. Šlo o pozůstatek z minulosti, kterého jsem se nikdy ne-
zbavil, ačkoli mi Jack koupil víc než jeden mobilní telefon.
Všechny jsem ztratil. Když jsem vedl praxi, většinu dne jsem
trávil v budově soudu. Pokud mě někdo naléhavě potřebo-
val, zavolał do telefonního automatu ve vstupní hale. Někdo
z ochranky obvykle věděl, u kterého soudu jsem, a přišel
pro mě. Pár láhví whiskey pro chlapy z ochranky na Vánoce
a dárkový koš pro každého na Den díkůvzdání byla malá
cena za takovou pomoc.

V hlavě se mi začínalo trochu vyjasňovat.

„Proč toho chlapa nemůžete zabít nějak jinak? Až pojede
k soudu, mohl by ho sejmout odstřelovač.“

Arturas přikývl. „Přemýšlel jsem o tom. Probíral jsem
všechny možnosti. Nevíme, kde je, ani jak se dostane
k soudu. Tohle je jediná možnost. Nechali jsme spoustu
právnických firem, aby se na ten případ podívaly. Ty velké
provozují praxi po celém městě. Vy a Jack jste měli téměř
všechny svoje případy tady, na Chambers Street. Znáte se
se zaměstnanci. Ostatní právníci si účtují devět set dolarů
za hodinu. Myslíte, že mají čas mluvit s ochran-
kou? Nemají. Věděl jsem, že tohle je ten správný způsob, hned jak jsem
vás a Jacka poprvé viděl proběhnout přes bezpečnostní kon-
trollu. Spustili jste alarm a nikdo ani nehnul brvou. Ukázali
jste mi cestu.“

Tady byl moz-
kem Arturas. Tohle byl zjevně jeho plán.
Působil tak nějak odtahitě, chladně racionálně, a já si
představoval, že takový je, i když jde o to stisknout spoušť.
O Volchekovi by se dal říct opak. I když po mém útoku

vypadal klidně, cítil jsem, že za zdrženlivou pózou se skrývá monstrum, které se sápe na povrch, připravené se kdykoli osvobodit.

Položil jsem si hlavu do dlaní a zhluboka a pomalu dýchal.

„Ještě jedna věc, pane Flynne,“ řekl Volchek. „Měl byste vědět, že jsme bojovníci. Jsme hrdí. Jsme Bratva – to znamená *bratrstvo*. Tomuto muži věřím.“ Položil ruku Arturasovi na rameno. „Ale spousta věcí se může pokazit. Musíte ten plášť dostat dovnitř. Vaši dceru od smrti dělí jeden telefonát. Dostanete se dovnitř. To vím. I ve vás vidím bojovníka. Ale nebojujte se mnou.“

Odmlčel se, aby si zapálil další doutník.

„Před dvaceti lety jsme sem s Arturasem přišli s prázdnýma rukama. Prolili jsme mnoho krve, abychom se dostali tam, kde jsme, a nebudeme utíkat bez boje. Ale nejsme hlupáci. Líčení je naplánované na tři dny. Vám dáme dva. Víc nemůžeme riskovat. Dva dny na to, abyste dostal Malého Bennyho na správné místo a my ho mohli zabít. Pokud nebude mrtvý zítra do čtyř hodin, nemám na výběr. Budu muset utéct. Čím déle bude případ trvat, tím je pravděpodobnější, že se prokurátor pokusí zrušit moji kauci. To mi řekl právník, který si účtuje devět set dolarů za hodinu. Jste dost chytrý, abyste věděl, že má pravdu.“

Už dříve jsem viděl, že se to stalo. Když obviněný žádá při slyšení o propuštění na kauci, většina státních zástupců ještě nemá ty nejpádňější důkazy. Analýza DNA a příprava znaleckých posudků vyžaduje čas. Ale v době, kdy se případ dostane před soud, už má obžaloba všechno dokonale připravené. A pokud to státní zástupce s důkazy správně rozjede, podá soudci žádost o zrušení kauce. Tím je obvykle osud obžalovaného zpečetěný. Stačí krátké, ale úmyslné zdržení ze strany vazebního dozorce, aby porota viděla

obžalovaného v poutech. Stačí vteřinový pohled na náramky a je po všem – porota obžalovaného vždy odsoudí.

Přikývl jsem. Volchek věděl, že jsem dostatečně zkušený, abych znal taktiku obžaloby, takže nemělo smysl zapírat.

Když Volchek přednášel ultimátum, snažil se v hlase skrýt brutalitu svojí skutečné povahy.

„Můj pas zůstal u soudu jako součást podmínek kauce. Tříkrát ročně si nechávám přivážet zboží z Ruska soukromou leteckou společností na komerční letiště nedaleko od sud. Letadlo přiletí zítra ve tři hodiny a odlétá v šest. Jestli bude Benny naživu ještě ve čtyři, tak jste vyčerpал veškerý čas. Ve čtyři budu muset odejít od soudu, abych stihnul letadlo. Je to moje poslední šance, jak se dostat ze Spojených států. Jenže já chci zůstat. Chci bojovat. Malý Benny musí umřít dřív než zítra ve čtyři, jinak zabiju vás i vaši dceru. Berte to jako slavnostní přísahu.“

Sklenička se mi roztránila v ruce.

Měl jsem pocit, že padám. Tělo se zhroutilo. Čelist se zachvěla a já pevně stiskl zuby, aby mi nedrkotaly. Z řezné rány na dlani odkapávala krev, ale bolest jsem si neuvědomoval. Nemohl jsem se pohnout. Nedokázal jsem myslet. Z úst mi unikl dech jako krátké, tiché zasténání. Jestli se Amy něco stane, bolest mě zabije. Cítil jsem, jak mě pálí mozek, svaly i srdce při pouhém pomyšlení na tu agónii. Moje žena Christine toho se mnou vytrpěla hodně – dlouhé hodiny v kanceláři, telefonáty ve tři hodiny ráno z policejních okrsků po celém městě, protože poldové zatkli jednoho z mých klientů, zmeškané večere a výmluvy, které jsem si pro sebe vymýšlel, že to všechno dělám pro ni a Amy. Když jsem se před rokem chytil láhve, vyhodila mě. Ztratil jsem jednu z nejlepších věcí, co jsem kdy měl. Kdybych přišel o naši dceru? Tu hrůzu jsem si ani nedokázal připustit.

Odkudsi jsem zaslechl hlas svého otce, muže, který mě naučil podvádět, který mi řekl, co mám dělat, kdybych se někdy nechal nachytat – *neslož se, ať se děje, co se děje*.

Zavřel jsem oči a tiše se modlil: *Dobry Bože, pomoz mi. Prosím, pomoz mojí holčičce. Tolik ji miluju.*

Utřel jsem si oči dřív, než mi začaly téct slzy, a odfrknul si. Prošel jsem menu na svých digitálních hodinkách, přes budík a dál na časovač. Nastavil jsem odpočítávání.

„Musíte se rozhodnout, právníku,“ řekl Arturas a prsty přejižděl po revolveru.

„Udělám to. Jen neubližujte Amy. Je jí teprve deset.“

Volchek a Arturas se na sebe podívali.

„Dobře,“ přitakal Arturas. „Teď běžte, a až projdete bezpečnostní kontrolou, počkejte na mě v hale.“

„Myslíte, *jestli* projdu.“

„Mám přinutit vaši dceru, aby se za vás modlila?“ zeptal se Volchek.

Neodpověděl jsem. Vystoupil jsem z limuzíny. Viděl jsem, jak se Arturas dívá z auta, když jsem vkročil na chodník.

„Nezapomeňte. Sledujeme vás. A naši muži sledují vaši dceru,“ řekl Arturas.

Přikývl jsem. „Nebudu se vzpírat.“

Lhal jsem.

Stejně jako oni lhali mně. Nezáleželo na tom, co říkali, nezáleželo na tom, co mi slíbili. Zítřka ve čtyři hodiny, i kdyby z Bennyho zůstal jen flek na stropě soudní budovy, Amy nepustí. Hodlají zabít mě i moji holčičku.

Měl jsem třicet jedna hodin.

Třicet jedna hodin na to, abych podrazil ruskou mafii a ukradl si zpátky dceru. A neměl jsem tušení, jak to udělat.

Upravit jsem si kabát. Zapnul jsem si knoflíky, ohrnul límec a otočil se k budově soudu. V uších mi stále tiše zněl otcův hlas... *Neslož se*. Ruka mi přestala krvácet. Měl jsem

dojem, že se ochladilo – jako kdyby mi zamrznul dech a padal přede mě. Když se studená mlha rozplynula, uviděl jsem něco, co jsem za celých devět let každodenní praxe u tohoto soudu nezažil – řadu snad čtyřiceti lidí, čítající reportéry, právníky, svědky, obviněné a členy televizních štábů. Všichni čekali, až se dostanou přes bezpečnostní kontrolu.

Na začátku důležitého soudního procesu vládne zvláštní elektrizující atmosféra. Když jsem se zařadil na konec fronty, cítil jsem, jak z davu vyzařuje vzrušení stejně jako horko sálající z asfaltového povrchu vzdálené texaské silnice. Někteří si nesli ranní vydání *New York Times*. V rukou muže vpředu jsem viděl úvodní stranu. Novinám vévodila Volchekova fotografie s titulkem SOUDNÍ PROCES S RUSKOU MAFIÍ ZAČÍNÁ. Muž přede mnou vypadal jako krimi reportér. Nejspíš na volné noze nebo pracující pro nějaký plátek. Ten typ člověk poznal na kilometry daleko – nekvalitní oblek, špatný sestřih a na prstech skvrny od nikotinu, které prozrazovaly silného kuřáka. Sklonil jsem hlavu do límce kabátu a snažil se na něj nedívat.

Soud na Chambers Street sídlil ve staré viktoriánské budově gotického stylu, velké a předimenzované. Dvacet jedna jednacích síní rozmístěných v devatenácti podlažích.

Ve frontě před sebou jsem napočítal dvacet lidí.

Soudní budova vítala návštěvníky patnáct metrů širokým kamenným schodištěm, které vedlo k řadě korintských sloupů, jež chránily zchátralou vstupní halu, naposledy vymalovanou v šedesátých letech. Přicházeli další lidé a stavěli se za mě. Pomalu jsme se sunuli po schodišti. Zvedl jsem

pohled k budově. Podél říms byly umístěné sochy, busty bývalých prezidentů a prvních newyorských soudců, ale čas a počasí si na letité stavbě vybraly svoji daň.

Když jsem vystoupal na poslední schod, cítil jsem, jak mi po tváři stéká pot. Košile se mi lepila na záda, takže jsem si ještě víc uvědomoval bombu, která mi připadala teplá a cizí. Před sebou jsem napočítal jen dvanáct lidí.

Dostat se do soudní budovy bez prohlídky se mi teď jevilo ještě méně možné než zpočátku v limuzíně. Najednou jsem zjistil, že v pravé ruce držím pero, aniž bych ho vědomě vytáhl z kapsy. Šoural jsem se ke vchodu a nepřítomně převaloval pero v prstech. Často jsem se přistihl, že to dělám, aniž bych si to uvědomoval. Nějak mi to pomáhalo přemýšlet. Dostal jsem ho jako dárek od Amy.

Tehdy mi připadalo jako dárek na rozloučenou. Když jsem pil, domů jsem se vracel jen zřídka. Asi týden před svátkem otců se Christine rozhodla, že bych se měl odstěhovat a že Amy má právo to vědět. Christine mi řekla, že mě nepoznává a že pro Amy bude lepší, když už se nebude muset dívat na můj pád.

Děti jsou chytré a Amy je chytřejší než většina ostatních. Věděla, že se blíží něco zlého, když nás oba viděla stát u dveří jejího pokoje. Svázala si dlouhé blondaté vlasy, aby jí nepadaly do očí, když pracuje na počítači. Přes pyžamo si oblékla svoji oblíbenou džínovou bundu. Když nespala nebo nebyla ve škole, měla na sobě tuhle bundu pokrytou odznáčky se smajlíky a logy rockových kapel. Měsíc šetřila týdenní kapesné, aby si ji mohla koupit v obchodě s levným oblečením, a pak si ji vyzdobila ve svém vlastním stylu. Chvilí jsem na ni jen zíral – my oba jsme ji pozorovali. Než jsme stačili cokoli říct, prostě jen odložila notebook a rozplakala se. Nemuseli jsme jí nic říkat. Dávno věděla, že to přijde. Kladla obvyklé otázky – jak dlouho

budu pryč? Je to napořád? Proč spolu prostě nemůžeme vycházet? Nedokázal jsem odpovědět. Jen jsem si sedl vedle ní na postel, objal ji a snažil se být silný. Místo toho jsem se styděl. Podíval jsem se na její notebook a všiml jsem si, že si prohlížela webové stránky, kde se prodávají pera s vyrytými nápisy, a že vybrala jedno s nápisem NEJLEPŠÍ TÁTA NA SVĚTĚ.

Pero se mi v ruce zastavilo. To samé pero, které mi Amy dala hned poté, co jsem se odstěhoval. Zadíval jsem se na jediné ze slov vyrytých na leštěné hliníkové násadce – TÁTA. Málem mi tím zlomila srdce. Strčil jsem si pero do kapsy na boku a zkontroloval frontu.

Deset lidí přede mnou.

Rachot těžkých strojů upoutal moji pozornost vzhůru k obloze. Starosta povolil rozsáhlé vnější stavební úpravy soudní budovy a ze střechy asi v úrovni čtvrtého patra odshora visela obrovská plošina s kameníky. Ze země je bylo těžké rozeznat, ale i z této vzdálenosti jsem viděl, jak se lešení ve větru mírně pohupuje. Odstraňovali ze zdiva špínu a obnovovali rozbité ornamenty. Developeři chtěli soudní budovu zbourat a přestěhovat justici do levnějších prostor. Vzhledem k tomu, že starosta býval právník, protestní petice zanedlouho získala podporu vlivných radních. Soudní budova mohla zůstat. Obnoví exteriér a interiér nechají nadále chátrat. New York se tak někdy choval, spokojil se s naleštěnou fasádou, za kterou se skrývala rozkládající se mrtvola ve sklepech. Skutečnost byla taková, že budova soudu na Chambers Street měla historickou hodnotu, protože se jednalo o první noční soud zřízený ve Spojených státech. Noční soud je nejdůležitějším soudem ve městě. Každý obžalovaný musí být předveden před soudce do čtyřadvaceti hodin od vznesení obvinění. Se třemi sty zatčeními denně jen na Manhattanu to znamenalo extra soudní řízení od pěti

hodin odpoledne do jedné hodiny ráno. Když nastala skutečná recese, kriminalita ve městě vzrostla. Nyní fungoval soud na Chambers Street čtyřiašedeset hodin denně. V této soudní budově justice nespala a za poslední dva roky nezavřela dveře.

Jak se řada pomalu posouvala vpřed, občas jsem zaslechl pípnutí z bezpečnostního zařízení. Naštěstí jsem věděl, jak se muži z ochranky jmenují. Jedním z tajemství úspěšně vedeného soudního sporu bylo znát zaměstnance soudu – všechny. Člověk netuší, kdy bude potřebovat laskavost – vyzvednout naléhavý fax, najít zatoulaného klienta, rozměnit peníze do automatu na kávu. Nebo, jako v mém případě, mít někoho, kdo pro mě zajde, když mi někdo neodkladně telefonuje do automatu v hale.

Osm lidí přede mnou.

Podíval jsem se přes rameno reportérovi, abych lépe viděl na ostrahu vstupní haly. Dvěřím se věnovali Barry a Edgar. O bezpečnost u většiny newyorských soudů se starají důstojníci ochranky, kteří nejsou skutečnými poldy jen označením. Nosí zbraně a uniformu. Můžou vás zatknout, spoutat, a pokud představujete dostatečnou hrozbu, můžou vás i zneškodnit, natrvalo.

Barry stál za skenerem zavazadel a manipuloval s tácy, do kterých vybíral mobilní telefony, klíče, peněženky a tašky a vkládal je do skenovacího zařízení, zatímco lidé procházeli pod obloukem detektoru kovů a doufali, že nezapí-pá. Edgar pak dotyčného prohledal, odstranil zapomenuté problematické předměty a znovu ho nechal projít šedým obloukem, dokud sám nebyl spokojený.

Za nimi jsem uviděl mladého plavovlasého dozorce, kterého jsem neznal. Za ním stál čtvrtý muž, tři metry od vchodu do bezpečnostní zóny. Ruce měl položené na opasku se zbraní, palce zastrčené za kůží pásku, paže svěšené přes

nadité břicho. Nebylo neobvyklé, že se v hale jako záloha zdržoval jeden člen ochranky navíc. Nedokázal jsem toho chlápka zařadit. Měl knír a malé, prasečí oči černé barvy. Ačkoli jsem si nepamatoval, že bych ho někdy dřív viděl, usoudil jsem, že jsem se s ním musel setkat, protože mě zjevně poznal. Barry, Edgar a ten nový kluk se soustředili na kontrolu lidí v čele fronty. Tlustý strážný ze mě nespouštěl pohled.

Šest lidí mezi mnou a bezpečnostní kontrolou.

Utřel jsem si pot z očí.

Když budu čekat ve frontě, projdu stejnou procedurou jako všichni ostatní. Snažil jsem se rozpomenout, jak jsem se obvykle choval. Vstup do této budovy pro mě býval jako čištění zubů, dělal jsem to každé ráno, ale teď jsem si nic nedokázal vybavit. Jen tak jsem se prohnal kolem bezpečnostní kontroly? Čekal jsem jako všichni ostatní a muži z ostrahy na mě mávli, abych prošel? Nyní jsem stál ve frontě, ruce se mi tráslly, v suchých ústech jsem cítil nahořklou pachutí a téměř jsem zpanikařil. Nemohl jsem si vzpomenout na jediný případ, kdy jsem prošel těmi dveřmi.

Jen čtyři přede mnou.

Bomba mi s každým krokem připadala větší a těžší. Tlustý chlápek z ostrahy na mě nepřestával zírat. Možná jsem vysílal všechny varovné signály, na které tito muži v souladu s výcvikem dávali pozor. Od 11. září prochází každý, kdo jen vzdáleně připomíná policajta, školením, jak rozpoznat potenciální teroristickou hrozbu.

Myslel jsem na Amy, jak si utírá slzy do pyžama a prosí mě, abych neodcházel.

Ne. Svoji dceru jsem už zklamal. V tu chvíli jsem se rozhodl. Teroristé ve frontě nepředbíhají. Čekají. Chtějí splynout s okolím a vypadat nenápadně. Rozhodl jsem se být drzý, arogantní hajzl, co nejhlasitější a nejprotivnější.

V naději, že si ten tlustý strážný bude myslet, že jsem jenom blbec, a ne potenciální atentátník.

Lidi za mnou pokřikovali, když jsem je míjel. Slyšel jsem reportéra, jak zamumlal: „Kretén.“ Srdce se mi znovu prudce rozbušilo a tlouklo stále rychleji, čím víc jsem se blížil k začátku fronty.

„Zdravím, Barry. Nechte mě proběhnout. Jdu pozdě na svůj velký návrat,“ řekl jsem, když jsem procházel detektorem kovů, což způsobilo opravdu hlasité zapípání. Hlasité se zřejmě zdálo i ostatním, ale mně ten zvuk připadal ohlušující. Střelil jsem pohledem po tlustém chlápku z ochranky. Ani se nepohnul. Jen zíral. Edgar se naopak soustředil na prohlídku muže v čele řady.

„Eddie!“ Barry vstal ze svého místa u skeneru a protáhl se kolem přístroje. „Potřebuju s vámi na vteřinku mluvit.“

Přidal jsem do kroku a zamířil dál do haly, ale mladý blondatý strážný zvedl paže, aby mi zastoupil cestu. Držel ruce v pozici připomínající ukřižování a mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že chce, abych zaujal stejnou pozici – aby mě mohl prohledat. Nechal jsem ruce svěšené.

Tlustý strážný vyrazil vpřed. Odhalili mě?

Napadlo mě, že se dám na útěk. Všechny odstrčím a vyrazím zpátky podél davu. Za mnou ve dveřích stál obrovský vousatý chlap a blokoval všechno, včetně většiny denního světla. Kolem něj cesta nevedla. Přemohl jsem nutkání utéct. Začaly se mi třást nohy.

„Hele, chlapče, obvykle mi nejdřív musíš koupit večeri,“ řekl jsem.

„Jen zvedněte ruce, pane. Potřebuju vás rychle prohledat, to je celé.“

„Podívej, chlapče, já spěchám. Nikdy předtím jsem tě neviděl, ale věř mi, deset let jsem tady prakticky žil. Jsem právník. Zeptej se Barryho.“ Snažil jsem se kolem mladíka projít.

Jeho otevřená dlaň se vznášela několik centimetrů nad pažbou beretty a prsty ohýbal jako špatný herec ve starém westernu.

Zkameněl jsem.

„Cože? Chceš mě vyzvat, abych tasil zbraň, kovboji?“

Cítil jsem, jak lidi za mými zády uhýbají z cesty. Všechno to během mžiku skončí. Kvůli jednomu tlustochovi a jednomu hloupému klukovi, který chtěl jenom dělat svoji práci.

„Hanku, nech Eddieho projít,“ řekl Barry, který mi přišel na pomoc.

Hank spustil ruce, obrátil oči v sloup a ustoupil stranou. Tlustý strážný se zastavil a založil si ruce přes břicho.

Barry mi pohrozil prstem a zasmál se. „Ten parchant svatý Kryštof vám jednou vyslouží prohlídku dutin.“

Sakra, jak jsem mohl zapomenout? Rozepnul jsem si další knoflík u košile a vytáhl jsem stříbrný řetízek. Nervózně jsem se zasmál a rozmáchl se směrem k Barrymu medailonkem z bílého zlata se svatým Kryštofem.

Všechno se mi vrátilo.

Když jsem začínal s advokací a zastupoval klienty v této soudní budově, spouštěl jsem alarm každý den. Barry, Edgar a ostatní mě prohledávali, nic nenašli a pak mě znovu nechali projít skenerem, jen abychom slyšeli stejné pípání. Ten medailon jsem nosil na krku už jako teenager. Nikdy jsem ho nesundával, byl jako končetina navíc. Nepřemýšlel jsem o něm. Zatímco se mě vyptávali, jestli nemám v noze ocelovou destičku, téměř jsem se svlékl, strážní se nevěřícně drbali na hlavě, proč pořád pípám, a fronta za mnou se prodlužovala. Byl to Barry, jednoho deštivého středečního rána, kdo konečně našel řetízek. Řekl o tom všem kolegům. Nepamatoval jsem si, že by mě někdy potom prohledávali. Pokud jsem pípнул, pokračoval jsem dál. A jestliže se strážný obtěžoval zvednout ze svého

místa, aby mě prohledal, vytáhl jsem řetízek, mávl s ním jeho směrem a prošel kolem. Nikdo mě neprohledával ani po 11. září. To už jsem patřil mezi známé tváře, byl jsem tam každý den. Prověřovat mě by bylo stejné jako prověřovat soudce. Dokonce jsem několik strážných zastupoval v jejich kauzách. Začali mě vnímat jako stálíci soudu, jako přítele. Nebylo třeba žádného hledat. Musel to být adrenalin, šok z mojí situace, který mě ovládl, nebo alkohol či rána do hlavy od toho velkého Rusa, ale z nějakého důvodu jsem si na medailonek nevzpomněl, dokud ho nezmínil Barry.

„Copak nevíš, kdo to je?“ řekl Barry. „Tohle je pan Eddie Flynn. Zapomněl jsem, že tady nepracuješ tak dlouho. Tenhle chlápek je nejlepší právník v New Yorku. Postarej se o něj a on se postará o tebe. Když bude něco potřebovat, tak mě zavolej.“

Hank zdráhavě přikývl. Obrátil se k člověku za mnou a vyzval ho, aby prošel detektorem kovů. Barry nejspíš tomu klukovi lezl na nervy každou minutu každé směny.

Sledoval jsem, jak se tlustý strážný otočil a odešel.

Stačilo málo, zatraceně málo.

„Barry, já už vážně musím jít. Mám hrozný zpoždění. Dělán na případu s tím mafiánem. Jednání začíná dneska dopoledne, a já ani nevím, u kterého soudu bych měl být.“

„Nevěděl jsem, že zastupujete toho šmejda. Ale máte kliku – ten případ se projednává u soudkyně Pikeové a ta ještě snídá. Edgar a já pro ni musíme za patnáct minut dojít. Za toho kluka se omlouvám. Snažím se ho něco naučit, ale je na to příliš hloupý. Pojdte na chvíli stranou, dlouho vás nezdržím.“

Rozhlédl jsem se, ale nikoho z Volchekovy bandy jsem ve frontě neviděl. Jenže mohl mít jiné špehy, kterých jsem si zatím nevšiml. V uších mi zvonil vlastní pulz. Nevěděl jsem,

co Barry chce. *Co když se k němu něco doneslo od Jacka? Co když Rusové uvidí, jak se s Barrym šeptem bavím?*

Musím si s ním promluvit. Poznal by, že se něco děje, kdybych odmítl.

„Jasně.“ Když jsme mířili do rohu haly, otáčel jsem hlavu všemi směry. Barry mi gestem naznačil, abych si stoupl blíž.

„Jde o Terryho,“ řekl. „Chtěl by s vámi mluvit o svém případu nemoci z povolání.“ Tiše jsem poděkoval Bohu. Barry chtěl službičku pro kamaráda. Měl jsem Barryho rád. Šedesátník, kterému nezbyvalo moc do důchodu. Bývalý pol-da, co chtěl jen sedět za rentgenem, než mu skončí směna, a pak vyrazit do baru.

„Terry šel za Hollingerem a Dunnem a stojí ho to spoustu peněz. Hned na začátku jsem mu říkal, aby se obrátil na vás, ale chtěl právníka, který dělá pro odbory. Nedokázal jsem mu to vymluvit. Už si vzali šedesát tisíc, a to ho zatím viděl jen jeden doktor. Mohl byste se podívat do jeho spisu?“

V tu chvíli bych dal Terrymu pusu a večeri o sedmi chodech v Ritzu, když mě to dostane z bezpečnostní zóny. Nemluvě o případu nemoci z povolání, za který nedostanu zaplacení.

„Vyřídte mu, že ho budu zastupovat zadarmo.“

Barry se usmál. „Dobře, řeknu mu to. Hned mu zavolám. Slouží na dvanáctém.“

„Barry, vážně už musím.“

„Žádný problém. A díky. Hned mu to řeknu. Nebude tomu věřit.“

Dostal jsem se z Barryho spárů rychleji, než jsem doufal. Spěchal na svoje místo za skenerem.

Byl jsem *uvnitř*.

Otočil jsem se, opřel se zády o chladný mramor a cítil bombu, jak se mi tiskne na páteř. Sledoval jsem řadu lidí, kteří se valili vchodem.

Moje hodinky ukazovaly půl desáté. Měli jsme možná půl hodiny, než začne přeličení.

Arturas prošel bezpečnostní kontrolou a pak zvedl z pásu velký kufr samsonite, který projel rentgenem. Postavil ho na podlahu. Zamířil ke mně a kufr na kolečkách táhl za sebou.

„Dobrá práce,“ poznamenal.

Mlčel jsem. Sáhł za mě a stiskł tlačítko výtahu.

Dveře se otevřely a já zmáčkł knoflík pro čtrnácté podlaží, kde se nacházela jednací síň číslo šestnáct. Arturas stiskł tlačítko označující nejvyšší, devatenácté podlaží.

„Jsme v šestnáctce, to znamená čtrnácté podlaží.“

„Nahoře máme místnost. Na přeličení se musíte převléknout,“ vysvětlil mi Arturas.

Dveře se zavřely. Slyšel jsem, jak se rozjíždí protizávaží, a my pomalu začali stoupat.

Během jízdy do nejvyššího patra jsem si nemohl pomoci a myslel jsem na tuhle starou soudní budovu, která formovala velkou část mého života. Budova soudu na Chambers Street mě stvořila i zlomila. Pamětníci, kteří na soudech nižší instance uzavírali dohody o vině a trestu, jí říkali „Drakulův hotel“, ale nikdo s jistotou nevěděl proč. Někteří tvrdili, že to bylo kvůli dlouhá léta sloužícímu soudci, který byl nápadně podobný Bélovi Lugosimu. Mně osobně budova *skutečně* sloužila jako hotel po dobu posledních šesti měsíců mé advokátní praxe. S Jackem Halloranem jsme se zoufale snažili bojovat s recesí a využít rostoucí kriminalitu ve městě. Pro správnou skupinu právníků specializovaných na trestní právo se mohlo jednat o zlatý důl. A tak jsme se vrhli na trestní soudy. Přes den jsme řešili naše případy, pak jsme se činili u nočního soudu s novými zatčenými. Obžalovaní obvykle neměli obhájce, protože většina advokátních kanceláří byla zavřená a spolehlivých advokátních kanceláří, které nabízely čtyřicetihodinovou pohotovostní službu, bylo jen málo.

Pracovali jsme od devíti do pěti a pak jsme si rozdělili směny. V pondělí jsem dělal první soudní jednání od půl šesté večer do jedné ráno a Jack potom převzal noční šichtu.

Další den jsme si směny vyměnili a tak to pokračovalo dál. Než jsem dokončil případ například ve tři nebo někdy i v pět hodin ráno, nemělo smysl jít domů, takže jsem složil hlavu v zasedačce. Nebo někdy, pokud ji jiní právníci zabrali dřív, aby si promluvili se svými klienty nebo aby si sami chvíli zdřímli, mě někteří úředníci nechali v kanceláři svého kolegy. Nebo jsem si dal skleničku se soudcem Harrym Fordem, než jsem usnul na gauči v jeho kanceláři. Jediná dobrá věc na Drákulově hotelu byla, že se za něj neplatilo.

Starou soudní budovu čekala v příštích šesti měsících finanční kontrola. Prostředky, které radnice vynaložila na rekonstrukci vnějšího pláště, označilo vedení města za nehospodárné. Většina horních podlaží zůstala prázdná, s výjimkou starých kartoték a nábytku, který nestál za záchranu. Spousta pomocného personálu se přestěhovala do nových kanceláří naproti přes ulici, což kampani za záchranu budovy zasadilo další ránu.

Dveře výtahu se otevřely v devatenáctém podlaží plném nepoužívaných kanceláří. Už jsem tam dřív v ranních hodinách odpočíval před dalším slyšením. Strávil jsem více nocí přespáváním v různých částech soudní budovy, než jsem si byl vůbec ochotný pamatovat. V celé budově bylo jen málo sociálních zařízení a hlavním problémem byl nedostatek konferenčních místností, kde byste si mohli v soukromí promluvit se svým klientem. Vždycky jsem ke konzultacím využíval některé ze starých kanceláří nahoře. Ale kromě právníků, kteří si přišli něco šeptem vyřídit s klienty či zdřímnout, tam nikdo nechodil.

Zdálo se, že stěnami prostupuje plesnivý zápach. Nikdo nahoře už nějakou dobu neuklízел. Od výtahu jsme zabočili doprava, prošli jsme širokou chodbou a pak jsme se zastavili u druhých dveří napravo. Arturas vytáhl z kapsy kabátu svazek klíčů a jeden zasunul do zámku. Zámek vypadal úplně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Obhajoba***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.